

JOŽE TOPORIŠIČ

Odgovor na Simona Lenarčiča "Čeri v slovenskem pravopisnem morju"

Simon Lenarčič je v 1. številki letošnje Sodobnosti objavil svoje razmišljanje o slovarskem delu novega *Slovenskega pravopisa*, in sicer pod naslednjimi vmesnimi naslovi: (1) Napačno, (2) Zastarelo, (3) Nedosledno, (4) Nenavadno, (5) Pomanjkljivo, (6) Neusklajeno. Na začetku tega ima kratek pristop, na koncu pa Sklep. Prvo različico tega svojega dela je pod naslovom *Lastnoimenske in iztočniške hibe Slovenskega pravopisa* objavil na spletnih straneh že devet dni po izidu knjige (s podobno slikovitimi vmesnimi naslovi: Nekateri besede žive pokopane, druge od mrtvih vstale; Nedosleden izbor in obravnava iztočnic; Sprevidana lastna imena; Zastarela lastna imena in njihovi opisi; Nenavadna prebivalska imena; Nepopolni kvalifikatorji; Od kod izvirajo napake; Razlike med zgledi v pravilih in slovarskimi iztočnicami) – zato naj bo tudi nam v prvem delu tegale odgovora dovoljeno uporabiti različico besedila, s katerim smo na prvo Lenarčičevo objavo odgovorili na spletnem naslovu <<http://www.zrc-sazu.si/pravopis>> (od bralcev Sodobnosti navsezadnje ni mogoče zahtevati, da bi vsi deskali po internetu); na tisto pa, kar objava v Sodobnosti prinaša bistveno novega (in česar v prvem odgovoru še ni bilo mogoče zajeti), se odzivamo s krajšim dostavkom k prvemu delu.

I.

Pogrešane i z t o č n i c e: S. Lenarčič upravičeno pogreša *pop* za sicer uslovarjeni *popart*, enako še *etno* (kakor imamo *tehno* poleg *tehnoglasbe*). Pogrešano izpeljanko *basbaritonist* si pač lahko vsakdo sam napravi na podlagi *basbariton* (ta je v slovarju) + priponsko obrazilo *-ist* (tudi to je v slovarju); po taki poti se da z enotami, predstavljenimi v slovarju, samostojno priti tudi do pogrešane besede *bejzbolist*. Kot izhodišče za samostojno tvorbo *otonemljati* ali *iztočničarsko* imamo uslovarjenih po več enot iz istih besednih družin, npr. *tonem*, *tonematik*, *tonemičar*, *tonemski*, *tonemskost* (prva in četrta od naštetih besed sta tudi razloženi v slovarčku na str. 207) ter *iztočnica*, *iztočničenje*, *iztočniški*. V slovarju sta *Poe* in *Poejev*, to pa je zadostno izhodišče za neproblematično nadaljnjo izpeljavo vrstnega pridevnika *poejevski* (ta je sicer izrecno predstavljen v § 987) in prek njega prislova *poejevsko*. Pri prevzeti zloženski sestavini *baby-* se različici *bebi-* oziroma *bejbi-* razumeta kot starejša oziroma mlajša vzporednica ali pa kot omahovanje med njima, pri *bezbol* sta zapisani oznaka in navadn(ej)ša oblika *bejzbol*.

Problematika tako že prehaja v o b l i k o g l a s j e: S. Lenarčič se tu ustavlja pri besedi *aksotel -tla*, zapisani namesto slovenščini neprilagojenega *aksotol*; oblike na soglasniški sklop *-tl* (nezvočnik + zvočnik na koncu besede) je svoj čas po Čehih zagovarjal Pohlin, vendar za redno knjižno rabo v slovenščini niso primerne oziroma jih srečujemo samo kot pisne posebnosti v nekaterih priimkih (npr. *Kmecl*, *Cepl*, *Šantl*). Pri obliki *bachtiar* imamo zapisano "gl. *bahtijari*" – ali to napotilo ni zadosti jasno?

L a s t n a i m e n a: Pisec pri iztočnicah *Karnija* oziroma *Ober* najprej pogreša nekaj prebivalskih imen, npr. *Karn*, *Karnka*, *Obrinja*. Te (in take) besede se navadno uporabljajo samo v množini, kot imena ljudstev (*Karni*, *Obri* / *Avari*). – Pri imenu *Tezej* bi morala biti namesto oblike *Teseus* zapisana imenovalniška dvojnica *Tezeus*, saj se novi *SP* ravna po pravilu, da se osnove grškega ali latinskega izvora domačijo, njihovi edninski imenovalniški končnici pa se pripisuje citatna dvojnica. Omenjeni slovarski sestavek bi se tako moral glasiti: **Tezej** -a /.../ im.(enovalnik) tudi *Tezeus*. – *Britanskohonduražan* bi moral imeti š namesto ž (primer obravnavamo kot lapsus, ki ga bo treba ob prvi priložnosti odpraviti). – Tudi nam bi bolj ustrezalo, če bi se bili zemljepisci namesto za *Fersko otočje* odločili za *Ferersko otočje*, ker bi potem lahko tvorili prebivalsko ime *Fererec* oziroma *Fererka* namesto manj ugajenih *Ferec* in *Ferka*. – Kritiku moramo dati prav, da bi bilo ime prebivalca pričakovati tudi pri krajevnem imenu *Salt Lake City*, in sicer tako po zgledu *Oklahomacityžčan* kakor po *Newyorčan* ipd. – S. Lenarčič pa bi bolje zadel, če bi bil za prebivalca *Slonokoščene* obale predlagal tvorjenko *Slonokoščenoobalec*, ne pa *Slonokoščenoobalčan* (gre za deželo, ne za naselje). – Zakaj za pravopisni slovar ni bila predlagana iztočnica *Nuba*, ne moremo natančno pojasniti (v času nastajanja geslovnika je bil ta etnonim pri nas še zelo eksotičen), množina tega imena pa

bi se pravilno glasila *Nube*, ne *Nubci*, kakor predlaga dopisnik; ženska oblika bi bila *Nubinja*. Prebivalec Nubije pa je po novem *SP* (in že po *SP* 1962) *Nubijec*, prebivalka *Nubijka*. – *Izolčana* oziroma *Izoljana* ima novi *SP* po leksikonu *Slovenska krajevna imena* (obliki *Izolčan* in *Izolčanka* ima tudi Šlenc v *Velikem italijansko-slovenskem slovarju*); nekateri zagovarjajo obliko *Izolan*, ta pa je bolj italijanska. – Krajevno ime *Alma Ata* je prišlo v novi *SP* še ob preverjanju po Collinsu iz leta 1995, zdaj pa bo treba spričo novega glavnega mesta *Astana*, o katerem nas je poučil Lenarčič, dodati še prebivalski imeni *Astančan* in *Astančanka*. Zahvaljujemo se tudi za informacijo o preimenovanju mesta *Cluj* v *Cluj-Napoca*, pristavili mu bomo novi prebivalski imeni *Cluj-Napočan(ka)*. – Tudi v novi izdaji *SP* najbrž ne bo imen prav vseh držav na svetu (npr. *Tuvalu*, *Kiribati* ali *Aruba* s po 8.200, 66.250 oziroma 62.500 prebivalci), gotovo pa bomo dodali *Vzhodni Timor*.

D v o j n i c e: Verjamemo, da pridejo sestavljalcu križank zelo prav, vendar jih samo zaradi ugankarstva ne kaže ohranjati. Torej zadošča samo *Kastilja* (brez *Kastilija*), iz nje pa *Kastiljec*, *Kastiljka* in *kastiljski*. Pri *British Honduras* že v Collinsu beremo, da je to "nekdanje ime za Belize", samostojno državo od 1981 (imamo jo tudi v slovarju). – Lenarčič nima prav, ko želi zamenjo prilastkov *Dolnji* in *Gornji* v *Spodnji* oziroma *Zgornji* (npr. pri *Austriji*), saj imamo v *SKI* veliko imen prav z *Dol(e)nji* in *Gor(e)nji*. – Pri *Čedadu* imamo poleg nevtralnega *čedadski* in *Čedadčan* zapisano tudi *čedajski* oziroma *Čedadec* – dvojnici smo pustili zamejcem na ljubo. – Špansko mesto *Sevilla* (izg. [sevilja]) ima pridevniško obliko *seviljski* po t. i. Šolarjevem pravilu, vendar to pravilo velja samo za pridevnike na *-ski*, pri prebivalskih imenih pa v tem primeru ni razloga za pisno premeno zadnjega soglasnika podstave (torej ostaja *Sevillčan*); po istem načelu imamo pridevnik *bolonjski* in samostalni *Bolognčan*. Novi *SP* pri *Assisi* in *Arrezo* navaja samo sodobne oblike, dopisnik pa pogreša še zgodovinski *Asizijec* in *aretinski*. Če odmislimo sestavljanje križank, najbrž nista potrebni. Tudi prebivalsko ime *Bydgoszczan* je v pravopisnem slovarju upravičeno zapisano brez dvojnice, v Pravilih izpisana oblika *Bidgošč* pa bi morala biti (v novi izdaji bo!) v oglatem oklepaju in z malo začetnico, torej samo kot zapis izgovora, saj tu ni razloga za pisno domačenje. – Kadar gre za prebivalce, tudi ni nobenega razloga za zamenjo mehkega *ć* (kakor je v besedi *Bihać*) s trdim *č* (ostaja torej *Bihačan*); in kakor nismo pisno podomačili rodovine *Obrenović*, tega ne bomo storili pri množinskih *Obrenovićih*, prav tako najbrž ne pri *Bilećanu* (čeprav našemu načelu v tem primeru nekoliko nagaja naslov znane pesmi *Bilečanka*). Kje v Pravilih je uporabljen zapis te besede s trdim *č*, nismo mogli najti, pisec pa ustreznega mesta ni navedel (na str. 177 smo našli zapis *Nikšić*, vendar samo kot tipografsko zamenjavo, ne kot predlog za pisno podomačitev). – Pridevnik *h Kirgizija* bi bil boljši *kirgizijski*; *kirgiški* gre *h Kirgiz(i)*; *Kirgizistan* pa bi bilo treba na novo vpisati (in mu dodati *kirgizistanski*, *Kirgizistanka*, *Kirgizistanec*), ker ga imamo že v atlasu iz leta 1992. – Tvorjenke *Litvanec* ni dobro zagovarjati, prav je *Litovec* (in k temu *Litovka*, *litovski*,

litovščina – že po *SP* 1962 – ne *litavščina*). Prav tako ni dobro *Peruanec*, *Samoanec*, saj je pri prvem podstava *Peruj*-, pri drugem pa (manj očitno) *Samoj*- (prim. *Na svetu menda ni dveh Samoj*.). – Neupravičena je kritika pisanja *Savdska Arabija*, saj imena držav podomačujemo. – Pri kraju *Osp* je prebivalska oblika po *SKI* *Osapec* odpadla, ker pri moškem spolu navajamo največ dve različici (navedli smo *Ospčan* in *Osapčan*), pri ženskem pa le ustreznico prve oblike (drugače bi morali marsikdaj navajati še celo vrsto posebnosti, znanih oziroma sprejemljivih samo v krajevni in pokrajinski rabi). (Ironiziranje sestavljalcev *SP* pri tem vprašanju in še kje ni primerno.)

N e p o p o l n e o z n a k e: Ni jasno, kdo je zakrivil ugotovljeno neenotnost oznak pri žargonskih izrazih *knap* in *knapovski*. Bomo popravili. Ne drži, da je pridevnik *efikasen* brez "kakršnekoli oznake, ki bi odsvetovala ali pa prepovedovala njegovo rabo"; v *SP* ima ta beseda pripisani dve domači ustreznici – *učinkovit* in *ustrezen* (tako v vsej tej družini). Podobno sta glagolu *osporavati*, ki ima v slovarju črno piko, pripisana domača zanikovati in ne priznavati (lahko bi bilo še *spodbijati*); in prav tako je z *rakrana* – ima črno piko in vzporednici *velika slabost*, *napaka*. Bolj redka beseda *Bogorodica* ima kurzivno pripisano navadnejšo zvezo *Kristusova mati*; ta izraz pa nima, kakor misli dopisnik, podstave *rodica Boga* (besede *rodica* v *SP* sploh ni), temveč je iz besedne zveze *tista, ki je rodila Boga*; *Bogorodnica* je najbrž premalo v rabi, da bi se uvrstila v slovar, in tako je najbrž tudi z *rodnico* in *rodnikom* (to dvoje sicer imajo Pleteršnik, *SP* 1952 in *SSKJ*). Besede *armija*, *opasač* in *šinjel* imajo v novem *SP* pripisano prva *vojaska*, *armada*, drugi dve pa oznako voj. žarg. in domači ustreznici (*vojaški*) *pas*, (*vojaški*) *plašč*. Enako je pri *borba* pripisan *boj*, pri *smatrati* pa *imeti za*, *šteti za*; *povorka* ima oznako *pešaj(oče)*, kakor je že v *SSKJ*.

Dvomi n f e m i n a t i v i: Kritiku ne ugaja *Inka* ob moškem *Ink* in *Kurdovka* h *Kurd*. Res bi bilo bolje *Inkinja* oz. *Kurdinja* (*Inka* morda moti zaradi enako-zvočnega ženskega imena). Pri *Čerkez* se je treba vrniti k *SP* 1962, kjer je dober feminativ *Čerkezinja*; *čerkezka* (čerkeška kapa) pa je treba pisati z malo začetnico in res s črko z.

Oznake za i z v o r besed, kakor jih najdemo v nekaterih angleških slovarjih, bodo pač še čakale, saj ne morejo odločilno vplivati na presojo stilne ali zvrstne vrednosti besed. (Sicer pa ni mogoče vsem ustreči: nekateri slovarju novega *SP* že zdaj očitajo, da je preobremenjen s podatki, ki ne spadajo v pravopisni priročnik, čeprav je jasno, da ima knjiga z naslovom *Slovenski pravopis* v našem jezikovnokulturnem izročilu že dolgo zasnovo in vlogo splošnega, vsestranskega jezikovnega priročnika in je njen naslov za nepoučene pravzaprav zavajajoč.) H konkretnim pripombam S. Lenarčiča v zvezi s preverjanjem izvora in zapisa uslovarjenih besed naj kljub temu zapišemo nekaj pojasnil: prav ima pri ugotovitvi napake v zapisu imen *Dareos* (namesto pravilnega *Dareios* – in tudi domneva o premalo kritičnem prevzemu iz leksikona Cankarjeve založbe je pravilna) ter *Salustias* (namesto pravilnega *Salustius* – pregledovalec je prezrl tipkarsko napako), pri zasledovanju besede *agio* pa se kritik

najbrž moti, češ da ni italijanska: v Collinsu beremo pri njej oznako "iz it." pa tudi v francoskem Littréju (1959) piše, da je "ital."

N e e n o t n o s t med Pravili in Slovarjem: Pri obravnavi besede *Gize* (in različicah njenega zapisa) ima kritik načelno prav, vendar bi moral biti nekoliko natančnejši: oblika *Gizeh* je v Pravilih novega *SP* (str. 188) zapisana za zgled nemosti izglasnega *h* in iz tega sledi naša podomačena oblika *Gize*, medtem ko je *Džize* (prav tam) navedeno kot zgled za slovenski izgovorni ustreznik arabskega *dž*, vendar z opombo, da "Namesto *dž* imajo v egiptovski arabščini *g*: /.../ *Gize*". Obliko *Giza* pa najdemo v Collinsu (*El Giza*) in od tam je pri redigiranju brez uskladitve s Pravili prišla v naš Slovar. To bo treba popraviti. Podobno velja za hiperkorektni *Eremitaž* v Slovarju nasproti pravilnemu *Ermitaž* v Pravilih (str. 179), za *Pšemisl* (v Pravilih, str. 147, prim. § 174; v Slovarju samo *Pøemysl*) in za *Hafez* (v Pravilih na str. 189, uslovarjeni *Hafis* je pač nemška domačitev).

Na koncu Lenarčičevih pripomb je še opozorilo na pisno dvoglasniško zvezo /ai/, ker v preglednici za japonščino (str. 194) manjka, jo pa potrjuje iztočnica **aikido**, medtem ko imamo bonsaj že kar podomačeno. (Prav tako manjka dvoglasniški /ei/, gl. *kunreišiki* na str. 195, če ne gremo v dosledno podomačeno *kunrejšiki*).

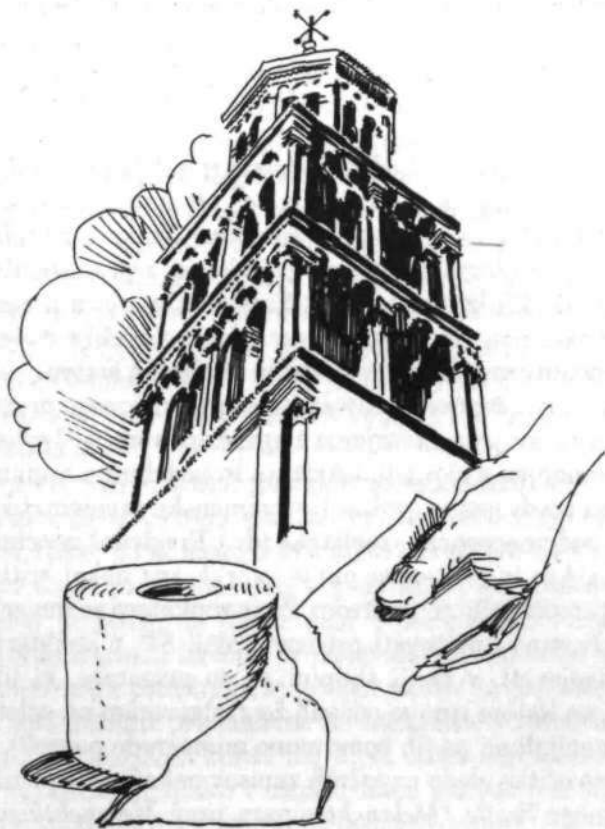
II.

Za sestavljavce in uredniški odbor slovarskega dela *Slovenskega pravopisa* je razveseljiva ugotovitev, da se čas prvih, bolj ali manj improviziranih odzivov na novi priročnik nekaj mesecev po izidu počasi izteka ter prehaja v obdobje obsesnejših in bolj sistematičnih presoj. Tako je v prvi številki 66. letnika *Sodobnosti* (str. 31–48) izšel prispevek Simona Lenarčiča z naslovom *Čeri v slovenskem pravopisnem morju*, precej razširjena, nekoliko dodelana in popolnoma drugače poantirana različica besedila s spletnih strani.

Pisec ima zanimivo, čeprav za namembnost pravopisnega priročnika netipično izhodišče: zaradi svojega ukvarjanja z ugankarstvom, sestavljanjem križank ipd. je dobro seznanjen s slovarji, leksikoni in podobnimi knjigami ter se s to izkušnjo zanima predvsem za prikaz lastnoimenske problematike v *SP* (izbira iztočnic, zapis, podomačevanje, izpeljanke idr.). Pregledal in primerjal je veliko slovarskih sestavkov in pri tem se mu je nabralo kar nekaj kritičnih pripomb, opremljenih s ponazarjalnim gradivom. Za marsikatero se mu zahvaljujemo in jo bo treba nedvomno upoštevati pri novi izdaji *SP*, o nekaterih si bo treba zadeve še pojasnjevati, v tretji skupini pa so pripombe, ki jih ne moremo sprejeti (tistih, na katere smo se odzvali že z odgovorom na spletnem naslovu, tu ne bomo ponavljali ali pa jih bomo samo mimogrede povzeli). Brez ugovora npr. sprejemamo očitke glede napačnih zapisov nekaterih iztočnic, npr. **Taaffe* namesto pravilnega *Taaffe*, **Melanchton* nam. prav. *Melanchthon*, **Stonehange* nam. prav. *Stonehenge*, **Didacta* nam. prav. *Didakta* (za ime slovenske založbe – v nasprotju z imenom mednarodne razstave učil) ipd., ter glede nedoslednosti

v primerih tipa *amonijak / salmiak* in *Aristofan(es) / Arhimed*, prav tako katero sugestijo glede širitve podomačevanja tujih imen.

Sestavljavci *SP* smo bili pred težavno, vendar neodločljivo nalogo: globalizacija prinaša v naše vsakdanje sporočanje na tisoče novih, nekoč popolnoma neznanih ali vsaj zelo eksotičnih lastnih imen in ta imena je treba nekako "obvladati", tj. jih pravilno zapisati/prebrati (izgovoriti) ter uvrstiti v slovenske pregibnostne in besedotvorne vzorce. Menimo, da smo za veliko večino primerov našli ustrezne rešitve in s tem uporabnikom *SP* nakazali sistemsko pot tudi za nove primere, ki bodo v naslednjih letih nedvomno še množično prihajali v slovenščino. Lenarčičev prispevek pa nam pove, da je pri tem vendarle ostalo še kaj premalo dognano ali vsaj potrebno jasnejše razlage, dokazovanja in ponazarjanja, npr. imena pripadnikov narodov tipa *Nuba*, *Maja* ali tvorba prebivalskih imen iz francoskih "-bourgov" (*Cherbourgčan* ali *Cherbouržan*?). Morda bi kazalo tem vprašanjem posvetiti dodaten odstavek v uvodnem podpoglavju *SP*:

Težji primeri iz besedotvorja (npr. z navodili za tipe *Fairbankščan*, *Sussexčan*, *Palmbeachan*, *Patmošan*, *Marakešan*, *Toursčan*; *Bangladeševac*, *Michiganec*, *Samojec*, *Perujec*, *Mavricijec* idr.). Iz obdelave primerov je Lenarčič sicer pravilno razbral "težnjo, da bi imena prebivalcev mest in otokov tvorili s priponskim obrazilom *-(č)an/- (č)anka*, imena prebivalcev pokrajin in držav pa s priponskim obrazilom *-ec/-ka*". Ker pa gre samo za "težnjo", se kritik ne bi smel čuditi, da "pravopisci pri tem niso bili dosledni". V nedoslednost deloma pelje že sam jezikovni sestav (nekateri besedovorne podstave so zaradi svoje glasovne sestave pripravnejše za izpeljavo s *-čan* ali *-jan*, druge pa z *-ec*); deloma se zapleta zaradi tujejezičnega zapisa, deloma zaradi sledenja neenotni rabi v dosedanjih priročnikih idr.

Z nekaterimi pripombami pa naš kritik sploh nima prav. Tako npr. s sklicevanjem na razne leksikone in enciklopedije ni mogoče upravičiti vztrajanja pri pisanju besed na *-tl* (npr. *aksolotl* namesto pravilnega *aksotel* – gl. I. del tega odgovora) ali pri nepotrebnih besedotvornih dvojnicah s prevzeto vmesno pripono *-an-* (npr. *litvanski* namesto boljšega *litovski*; prim. *Lokve – lokovski*, *Ukve – ukovski* in izročilo v *SP* 1962). Lenarčič ne sprejema našega *Laošana* iz Laosa, češ da je (napačni) *Laožan* "od pamtiveka" popolnoma uveljavljen (pa to seveda ni res), niti našega poskusa pomenskega razločevanja med *egiptovski* in *egipčanski* v tem smislu, da se *egipčanski* nanaša predvsem na stare Egipčane (večino današnjih prebivalcev Egipta pa štejemo za Arabce).

Še odločneje moramo zavrniti tiste očitke, ki ne upoštevajo očitnih podatkov in opozoril v samem *SP*. Taka je npr. trditev o iztočnici *anamitsčina*, češ da njenega "pomena *SP* ne razloži". V slovarju *SP* je pri tej besedi razločno zapisano: "*|azijski jezik|*" Kaj več bi od pravopisnega slovarja pač težko pričakovali, posebno ker je v njegovem uvodu cela vrsta takihle opozoril:

"*|pokončni oklepaj: zaznamuje splošno pomensko uvrstitev besede ali besedne zveze*" (§ 23);

"*|pokončno| splošna pomenska uvrstitev*" (§ 1062);

"Zapisi v pokončnem oklepaju so splošne narave in ne nadomeščajo pomenskih opisov v specializiranih slovarjih in leksikonih" (§ 1224);

"*POKONČNI OKLEPAJ <|> zaznamuje približni pomen*" (§ 1237).

Ali ni za pravopisni slovar po takih opozorilih čisto sprejemljivo, če pri iztočnici *Tatar* piše "pripadnik mongolskega ljudstva"? Ne, kritik meni, da je ta definicija "nepopolna in zavajajoča", ker v njej ni enciklopedično povedano še to, da so današnji Tataři turkovo ljudstvo, na katero je nekako prešlo tatarsko ime. – Slovarju očita "nelogičnost", ker je s črno piko prepovedana raba besede *anglosaksonski* (prav: *anglosaški*), ni pa črne pike pri besedi *saksonski* kot podiztočnici besede *Saksonec*; Lenarčič pri tem ne upošteva, da je pri besedi *Saksonec* naveden kot boljša, nevtralna vzporednica *Sas* in da po pravilu § 1247 za podiztočnice (torej za *saksonski*) poseben razlagalni del ni potreben, če zanje veljajo iste določitve (normativne oznake idr.) kakor za iztočnico. Kako taka usmeritev kritika lahko zanese iz objektivnega presojanja resničnih odlik in pomanjkljivosti v samonamensko precejanje komarjev, se vidi iz očitka, da

“V SP manjkajo tudi trije od šestindvajsetih tonovskih načinov.” (Poprej bi bil upravičen očitek – ali samokritika pravopiscev – v nasprotno smer: Le čemu je treba v knjigi, ki ni glasbena enciklopedija, posvečati kar triindvajset slovarskih sestavkov tonovskim načinom!)

Najhujši prestopok zoper objektivnost pa si je kritik privoščil z očitkom pri iztočnici *Karantanija*: splošno pomensko uvrstitev | najstarejša politična tvorba na slovenskem ozemlju |, ki ji je v slovarju pripisana, razglša za “lep primer, kako se slovenski akademiki na vse kriplje trudijo izbrisati vsakršno sled slovenstva z imena prve slovenske države Karantanije (država, v kateri se je govorilo in ustoličevalo po slovensko, je lahko le slovenska!).” Če zanemarimo neokusno ironizacijo in podtikanje hudih namenov, naj ognjevitemu piscu samo priporočimo branje *Enciklopedije Slovenije*; tam se bo lahko dokopal do spoznanja, da se imamo Slovenci res upravičeno za naravne in ponosne dediče karantanske “politične tvorbe” in njenega demokratičnega izročila, da pa te tvorbe kljub temu ne moremo za nazaj razglšati za slovensko državo, saj v času njene politične samostojnosti (7.–8. stol.) še ni bilo Slovencev kot posebnega naroda in se ni še nikjer na svetu govorilo (kaj šele ustoličevalo) po slovensko. Takrat se je tod govorila alpska slovanščina, o slovenščini kot posebnem slovanskem jeziku pa je mogoče govoriti šele okrog 10. stoletja, torej takrat, ko je bila Karantanija že zdavnaj v okviru karolinškega imperija in je koroške deželne vojvode imenoval nemški cesar. Tako pojmovanje ni “edinstven primer omalovaževanja lastne zgodovine”, temveč pogoj za trezno in samozavestno utemeljevanje slovenstva na zgodovinski resnici, najsi bo vesela ali žalostna (po našem mnenju je pravzaprav vesela, saj sta slovenstvo in slovenščina kljub neugodnim zgodovinskim razmeram preživela in se konec 20. stoletja polno razcvetela).

“Novi SP bi bil neprimerno boljši, če bi bile v njem vse sprejemljive sodobne pisne dvojnice obravnavanih besed in lastnih imen, nepotrebne izposojenke in neprimerno podomačene besede pa dosledno odsvetovane, po možnosti s kratkimi pojasnili (pri nepotrebnih izposojenkah bi zadostovala že oznaka jezikovnega izvora, nesamoumevne spremembe že uveljavljenih lastnih imen pa bi lahko razložili s kratkimi opombami v drobnem tisku),” je proti koncu svojega prispevka zapisal kritik in svojo dobrohotno poanto iz besedila na spletnih straneh zamenjal s trditvijo, da gre pri *Slovenskem pravopisu* 2001 le za “Poskus slovenskega pravopisa lastnih imen”. Najbrž ni natančno pomislil, kaj v takem sobesedilu pomeni beseda “vse” in kako neznansko bi se v takem primeru razširilo slovensko pravopisno morje. Poanta njegovega spletnega spisa 24. 11. 2002 je bila, da njegovo pisanje (dolga vrsta kritičnih pripomb s primeri) “ni kritika SP kot celote, saj so vse navedene pomanjkljivosti kaplja v širnem pravopisnem morju”, zdaj pa izreka nedopustno neobjektivno sodbo: “kot da slovenski pravopisci sploh nimajo celovitega pregleda nad sodobnim slovenskim besediščem, še zlasti nad zapisovanjem lastnih imen”. In v naslovu njegove polemike v Sodobnosti je namesto “kaplja” žal zapisano “čeri”. Kljub temu želimo njemu in sebi srečno plovbo.